

LIVILLA ALBA (PILIZOTA SZANDRA)

A Caesar vagy semmi

(részlet)

I.

A népek levese izgatottan hullámozott a Circus lelátóin. Mintha a részeg Jupiter ejtette volna bele a kanalát. A *velarium*¹ patríciusai ezzel az eszközzel lapátolták magukba a javakat a szeszélyes Fortuna istennő bőségszarujából.

Ám a szerencse és a rang könnyedén fordul. A gyönyörű Akté felszabadított rabszolgából lett az ifjú Caesar szeretője. A törékeny alkatú nő égszínkéék stólában támaszkodott a páholy márványkorlátjához. Kevés ékszere módfelett elegáns izlésről árulkodott. Négy szolga leste minden kívánságát. Kettő legyezőkkel űzte el a kellemetlen fülledtséget. A többi az étkekről és a borról gondoskodott. Élénken alkudoztak az áruval, aki orcátlanul magas árakat szabott gyanús küllemű portékáiért.

Akté hideg, vizenyős tekintete az aréna véres homokjába hemperedett. Ezüst csat fogta a haját búbos, barna kontyba. Megmarkolta a korlátot, ahogy a dühös nőstényoroszlán tette az ibericus gladiátorral. Letépte róla az *ocreákat*². A férfi óbégatva hadonászott a kardjával, de a bestia beleharpott a vállába és lefejtette a fegyveres kart.

Akté elégtételt érzett. Az őserdők szörnyét aranyért veszik. Mint egykor őt a rabszolgapiacon. Itt és most a szörny diadalmaskodott. Akár ő azon a napon, amikor a császár felszabadította. Nero az övé. Átala pedig a hatalom is. A *hárpia*³ bukását rikoltozta minden madár és *augur*⁴.

A gladiátor elájult. A közönség ezernyi „fűj”-t böfögött fel. A nőstényoroszlán marcangolni kezdte a legyőzöttet. A homok telhetetlenül védte a vért. Akté is megszomjazott. Intett az egyik rabszolgának, hogy töltsön a jóféle massiliai borból.

*

A tömeg úgy hömpölygött le a lépcsőkön a *ludus*⁵ végeztével, mint a massiliai bor Akté torkán. A nő szédülten mászott a gyaloghintóba. Hallotta, hogy Anicetus és Otho a legutoljára arénába lépő trákról locsogott. A bajnok kizsigerelte a nőstényoroszlánt. Majd azt üvöltötte, hogy jöhet ellenébe akár az egész Imperium Romanum, azt is meg fogja baszni.

„Agrippinát? Az már egy vén szipirtyó!” – gúnyolódott Akté, aztán egyszerre a császár lovas kocsijában találta magát. Bolyongó emlékezete a

PILIZOTA SZANDRA 1976-ban született Dunaújvárosban, jelenleg is ott él, vagontakarítóként dolgozik. 2012-ben saját néven megjelent Szaké c. haikukötete után Murron Skeats álnéven publikált európai történelem ihlette regényeket, több másik álnéven folyóiratokban publikál verset és prózát egyaránt.

1. velarium – a legjobb helyek a lelátón, a gazdagok foglalták el
2. ocrea – lábszárvédő páncél
3. hárpia – Nero anyja, Agrippina gúnyneve. Rossz szemmel nézte fia kapcsolatát Aktéval.
4. augur – madárjós
5. ludus – itt: gladiátorjáték

fehér mennyezetet forgatta. A kocsis szitkozódott, a sikátor bedugult. A szél a sárga és piros függönyökbe mart, melyek úgy lengedeztek, mint a *flammeum*⁶.

– Császárné! – suttogta Akté.

A kocsi megtorpant. Akté feltápáskodott fektéből.

Egy szőke és egy fekete lotyó kapaszkodott a lovak hámjába. Barna tunikájuk maszatos melleket köpött közszemlére:

– A tieid vagyunk! Tápláld a Tiberis tejével Vesuviusunkat! Tömd meg erszényeinket és mi szorgosan szopunk, verünk! – kínálták magukat pirostós pofával.

– Azt én is szoktam! Így! – a kocsis közéjük suhintott az ostorral, ám ők hamar ismét a lószerszámokon lógtak.

– A szerelem moslékja a legfűszeresebb! A derék római tőle lesz a legnagyobb disznó! – kiabálták túl az *insulák*⁷ lakóit és a közlekedés zaját.

– Milyen nemes a prostitúció hivatala! – oldalgott ki a kocsiból Akté, borgőzös lehelete a nők orcájába párállott: az idomaikat vizslatta és a rab-szolgabélyeg sem kerülte el a figyelmét. – Egy kétségbeesett pompeii patricius a szökött rabszolgáit keresi... Mi a nevetek?

– Én Lupa vagyok, a párom Mula.

– Akténak hívnak. Bizonyára már hallottatok rólam. Tudjátok, hogy kinek a kegyét bírom és ti kinek a kegyét bitorolhatjátok, ha éppen jó vagyok hozzátok. Egyelőre szolgáljatok engem. Üljetek hátra a ládatartóra! Jupiterre! Úgy búzlötök, mint a disznók!

Mulát megbabonázta Akté zilált szépsége. Lupa nem volt féltékeny. A szerelem fegyver. Hasznot és utat tör: „Ahol Akté, ott Nero! Fortuna a megfelelő helyre vezérelt minket!”

*

Akté új szerzeményei még nem láthatták Caesar pompás palotáját. Az út egy hosszú kőfal mellett futott. A kocsi egy kopott hátsó ajtón robogott be a babérligetbe. Alacsony kalyibák lapultak a lombok alatt. Kint és bent férfiak és nők tették a dolgukat. Fel sem emelték a tekintetüket. A kocsis két furcsa férfinevet vakkantott, majd lezavarta az utasait a ládatartóról:

– Megérkeztetek, mihasznák!

Lupa és Mula a két tagbaszakadt *germanicus* karmaiban kötöttek ki. A kocsi nagy port verve lódult tovább. A nők nem sokáig bámulhattak utána. Az *intendánsok*⁸ pofonjai a közeli kunyhó tövébe repítették őket.

– Íme, az otthonotok! – vonszolták be őket az „ólba”. – Örvendjete! Magát az idió ... Caesart és az ő szajh ... szíve szottyát szolgáljátok! A nevetek?

A szótagok szilánkosra törtek a nyaklevesektől a nők dobhártyáján. Dülöngélve keresték az eszméletük felét a döngölt padlón.

– Én Lupa...pun...puni. Ó Mula. Az össz vér. Pompeiiből.

6. *flammeum* – menyasszonyi fátyol

7. *insula* – korabeli társasház

8. *intendáns* – rabszolga-felügyelő

– Szét a lábakat! – parancsolták a férfiak.

A szolgák cseppet sem kényszeredetten kínálták az alfelüket az izgatóan durva germánoknak. A fiatalabbik – csalódásukra – csak az ujjait mártogatta a lukakba.

– Még nem értek meg! – csettintett a nyelvével.